

»In to je vse, kar veš?« je dejal knez, ki je napeto sledil njenemu pripovedovanju.

»Ne, Svetlost, še ni vse! Ko sta roparja videla, da sem se ustrašila njune grožnje, sta postala predrznejša. Dejala sta, da prideta, če se jima načrt posreči, čez nekaj dni spet v mojo krčmo. In ko sem popoldne tistega dne stala na pragu svoje hiše, odkoder se vidi na morje, sem bila priča žalostnega prizora, ko sta prav ona dva moja gosta zgrabila ob obali nekega dečka, ga položila v čoln in kar se da hitro odrinila od obale.«

»In misliš, da naj bi bil oni deček moj sin?«

»Gotovo, Vaša Svetlost! Ko sem poslušala razglas o ugrabljenem princu, o bogatem plačilu, ki čaka njegovega rešitelja, sem se takoj spomnila na dogodek ob morju in sem prišla povedat Vaši Svetlosti...«

Zvita Lerida pa ni prišla na svoj račun. Njen pohlep po denarju je bil tako velik, da se ni znala krotiti v besedah.

Knez je takoj spoznal, da starka najbrž ne govori čiste resnice in ji je samo do bogastva, ki čaka rešitelja princa. Zato ji ni mnogo zaupal.

»Dobro, že ukrenem vse potrebno. Idite zdaj!«

Lerida se je globoko priklonila in oddrsala iz dvorane.

Še tisti večer so štirje mavriški vojaki po knezovem nalogu zasidli taverno pri »Morski ribi«.

Lerida jim je pokazala podzemeljsko klet, kjer so se nastanili.

(Dalje prihodnjič.)

SRCA NAŠA . . .

E. GANGL

*Srca naša mlada in veseta,
od ljubezni vroče plamené,
ki se nam za dragi dom je vnela,
lepše zanj gori od dne do dne.*

*Nāše misli, želje, naše delo
in mladosti volja, moč in rast,
vse življenje radostno in smelo
domu bodi darovano v čast!*

*Domu v čast in njemu v trajno srečo
naj telo se jači, jači um;
dušo, po kreposti hrepenečo,
naj krasi značajnost in pogum!*

*Dvigaj se ponosno vedra glava,
strup mehkužnosti do nas ne sme,
pot življenja je le ona prava,
ki v daljavo z borbo k vzorom gre!*